

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVESTE-SC PACE.

Anul XX.

No. 2.

CUPRINS:

- Spre desăvârșire
- O carte prețioasă
- O lucrare de primul rang
- Primejdiile cari ne amenință
- Viitorul Bisericii
- O scurtă biografie
- 1940 — Anul harului
- In insulele mării
- Pregătire pentru lucrarea misionară
- Datoria de a raporta cu credincioșie
- Chemați la conlucrare
- Diverse

Spre desăvârșire

(Urmare din No. 1, 1940)

„Administratorii și lucrătorii să țină totdeauna minte că Dumnezeu cere desăvârșire în toate lucrurile cari sunt în legătură cu serviciul Lui. Toți aceia cari intră în instituțiile noastre că să primească învățătură, să caute să înțeleagă lucrul acesta. Să se dea ocazie tuturor să ajungă la cel mai înalt grad de a fi în stare să se facă de folos. Să cunoască toate ramurile de lucrare, așa încât, dacă sunt chemați în alte câmpuri să aibă educație în toate privințele, și astfel să fie în stare să poarte felurite răspunderi”. — „Mărturii”, vol. 7, pag. 147.

„Până acum n'a fost destulă grijă de a procura talentele cele mai distinse pentru a lucra în diferite părți ale lucrării noastre. Cei cari poartă răspunderea lucrării noastre, trebuie să fie oameni educați pentru lucrare, — oameni pe cari Dumnezeu îi poate învăța, și pe cari îi poate onora cu înțelepciune și cu pricepere, așa cum a făcut cu Daniel. Ei trebuie să fie oameni care cugetă, — oameni la care să se vadă că poartă urmele indemnurilor lui Dumnezeu, și cari înaintează fără încetare în sfințenie, demnitate morală, și priceperea lucrării lor. Ei trebuie să fie oameni ai rugăciunii, — oameni cari se vor urca sus pe munte, să vadă slava lui Dumnezeu — și demnitatea ființelor cerești pe cari El le-a rânduit să poarte răspunderea lucrării Lui. Atunci, ca și Moise, ei vor urma modelul dat

lor pe munte, și vor fi cu ochii deschiși să caute și să aducă în lucrare talentele cele mai alese pe cari le pot primi. Dacă sunt oameni cari cresc, și au mintea sfințită; dacă ascultă de glasul lui Dumnezeu, și caută să prindă fiecare rază de lumină din cer, ei, ca și soarele vor urma o cale din care nu se vor abate, și vor crește în înțelepciune și har înaintea lui Dumnezeu.

„.... In mod deosebit aceia cari au ceva de spus în privința administrației lucrării, trebuie să fie cuprinzători la minte și sfințiți la judecată, Ei nu trebuie să cheltuiască zadarnic banii Domnului din lipsă de cugetare, sau din lipsă de tact administrativ; iarăși nu trebuie să facă greșeala de a mărgini lucrarea prin adoptarea unor planuri strâmte, și prin lăsarea lucrării pe seama unor oameni lipsiți de îndemănare.

„Adesea mi-a fost arătat că toate instituțiile noastre, trebuie să fie administrate de bărbați spirituali, și cari nu vor pune în administrație idei și planuri greșite pe cari le-ar avea ei. Lucrarea aceasta nu trebuie să fie lăsată pe seama unor persoane care vor amesteca cele sfinte cu cele profane, și cari vor privi lucrarea lui Dumnezeu ca fiind pe aceeași treaptă cu cele pământești, cari trebuie să fie administrate în același fel obișnuit în care ei au fost deprinși să trateze afacerile lor trecătoare. Până când nu vor fi puși în legătură cu

„Curierul Misionar”

Foale lunară

a. Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.

instituțiile noastre oameni cu vederi largi, și cari pot face planuri în armonie cu creșterea lucrării și cu caracterul ei înalt, tendința va fi să se tot înjosească și să se mărginească tot ce se întreprinde, iar Dumnezeu va fi dezonorat. Fie ca toți cei cari poartă răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu, să se urce tot mai sus, într'o atmosferă mai sfântă, la care trebuie să fie fiecare creștin adevărat! Dacă vor face lucrul acesta, atunci atât ei cât și lucrarea pe care o reprezintă va fi înălțată, și îmbrăcată într'o demnitate sfântă, și vor impune respect tuturor celor cari vin în legătură cu lucrarea.

„Acei cari sunt puși în locuri de conducere, ar trebui să fie oameni cari au vederi îndestulător de cuprinzătoare pentru a prețui persoanele cu intelectul cultivat, și să-i răsplătească proporțional cu răspunderile pe care le poartă. Adevărat, aceia cari se angajează în lucrarea lui Dumnezeu, ar trebui să facă lucrul acesta nu atât de mult pentru salariul pe care-l primesc, cât pentru onoarea lui Dumnezeu, pentru înaintarea lucrării Lui, și pentru a câștiga comorile veșnice. În același timp, nu trebuie să așteptăm ca aceia cari sunt în stare de a face cu exactitate și în chip desăvârșit, lucrarea care cere cugetare și efort chinuitor, să nu primească o răsplătă mai mare decât lucrătorul cel mai lipsit de îndemănare. Talentele trebuie să fie prețuite. Aceia cari nu pot să prețuiască lucrarea bună și adevăratele îndemănări, nu trebuie să fie administratori ai instituțiilor noastre; deoarece influența lor va tinde să pună piedici lucrării, și să o lase la un nivel jos.

„... Pentru a angaja în lucrare adevăratul fel de lucrători, se va cere poate o cheltuială mai mare, dar în cele din urmă aceasta se va dovedi, o adevărată economie; căci deși e nevoie adevărată ca să se facă economie în totul,

se va vedea că străduințele de a face economie prin angajarea unor persoane cari vor lucra pentru salarii scăzute, și cari lucrează după măsura salariului lor vor aduce pagubă. Lucrarea va fi ținută pe loc, și lucrarea înjosită. Fraților, puteți economisi cât vreți în ale voastre... dar nu aduceți această economie să influențeze lucrarea lui Dumnezeu în așa fel încât să împiedece oameni cu însușiri și adevărată valoare morală de a se angaja în lucrare”. — „Mărturii”, vol. 5, pag. 549—551.

Ordine

„Administratorii pot avea succes, numai având ore regulate pentru deșteptare, rugăciune, masă și culcare. Dacă în întreprinderile lumesti este cu totul trebuincioasă ordinea și regularitatea, cu cât mai mult în săvârșirea lucrării lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, vol. 4, pag. 412.

Reprezintă pe Dumnezeu în chestiuni de afaceri

„Creștinul în vieața sa de afaceri trebuie să reprezinte în fața lumii felul în care Domnul nostru ar conduce afacerile și întreprinderile. În orice tranzacție el trebuie să arate că Dumnezeu este profesorul lui. „Sfințit Domnului” trebuie să fie scris pe registrul jurnal și pe cartea mare, pe contracte, recipise și pe notele de diferite feluri. Cei cari pretind că sunt urmași ai lui Hristos, și cari totuși se poartă necinstit, dau o mărturie mincinoasă despre caracterul unui Dumnezeu sfânt, drept și îndurător. Fiecare suflet pocăit, ca și Zacheu, va dovedi, că Hristos a pătruns în suflet prin lepădarea deprinderilor necinstite cari i-au caracterizat vieța. Asemenea mai marelui vameșilor, el va dovedi sinceritatea sa, dând înapoi cele luate”. — „Hristos, Lumina lumii”, pag. 471. 472.

(Va urma)

său. De aci înainte el nu mai putea veni în fața vizibilă a lui Dumnezeu și să trăiască. Nu mai putea privi chipul binecuvântatului său Domn. Păcatul aruncase un întunecos văl între el și Dumnezeu său. Nu mai putea întreține ca mai înainte convorbiri plăcute cu Creatorul său față în față, ca prieteni.

Din ziua de când Adam a fost izgonit din locuința sa edenică, Dumnezeu a folosit diferite căi și mijloace de exprimare față de om a voinței Sale. Câteodată deși nevăzut, El a vorbit oamenilor și femeilor așa ca să-l poată auzi cu urechile lor. Deseori El a trimis îngeri, desbrăcați de mărirea lor cerească, îndreptându-le solii pentru copiii Săi. Iarși, El S'a descoperit profetilor Săi în viața și visuri. Planurile și scopurile în chipul acesta celor aleși ai Săi, se cerea din partea acestora a le face cunoscut semenilor lor atât prin viu graiu cât și prin scris. În chipul acesta a fost descoperit tot planul de mântuire la întreaga familie omenească.

Prin călăuzirea și influența Spiritului Sfânt, scrierile vechilor văzători, ale profetilor și apostolilor au fost adunate și păstrate pentru generațiile viitoare. Această colecție de scrieri sfinte ne-a ajuns la noi sub forma Bibliei. În acest singur volum, noi avem puterea luminii veacurilor.

Cartea aceasta este deosebită de alte cărți. Ea nu este produsul minții unui om. Ea este de origină divină. Ea „n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt”. Deși scrisă în cea mai mare parte de oameni simpli și needucați, totuși Cartea aceasta conține mai multă lumină și înțelepciune decât toate scrierile laolaltă ale celor mai învățați oameni de pe pământ. Este singura carte ce ne descoperă un Dumnezeu viu. Ea este singura carte ce ne dă un raport adevărat despre originea omului și despre lumea în care el trăiește. Este singura carte ce descoperă omului condamnat și sub pedeapsa morții, o cale de scăpare. Da, ea este singura carte ce face cunoscut omului pe Creatorul cum și pe Mântuitorul său. Și ea este singura carte ce poate aduce lumină, bucurie și nădejde în inima omenească.

O CARTE PREȚIOASĂ

Când omul a fost creat la început și așezat în grădina Eden, ei aveau posibilitatea de a vorbi față în față cu Creatorul lor. Deseori Dumnezeu venea la Adam și Eva spre a vorbi cu ei, „fără niciun văl

despărțitor”. Stând în chiar fața vizibilă a Sa, El le descoperi planurile și scopurile pe cari le avea față de ei.

Când păcatul a intrat în lume, el a despărțit pe om de Creatorul

Dacă această carte, împreună cu toate cărțile ce și-au cules soliile de pe paginile ei sfinte, ar fi distruse deodată, și solia ei ștearsă din mintea omului, familia omească ar fi afundată într'un întunec de nedescris și într'o neșpusă nedădejde. Nicio rază de lumină nu ar pătrunde întunerecul. Nu ar exista nicio făgăduință divină care să mângâie inima omească, și nici cea mai slabă nădejde care să întărească pe cel lipsit și pe moarte. Mormântul și moartea ar fi singurul și veșnicul lucru la care s'ar putea aștepta omul.

O, ce carte minunată este Biblia! Ea este cel mai prețios dar vizibil al lui Dumnezeu față de noi. Dela primul ei cuvânt introductiv și până la ultimul-i „Amin”, ea este plină de cunoștința dumnezeiască și înțelepciunea cerească. De pe paginile-i sfinte strălucește o lumină mult mai glorioasă decât a soarelui. Celui bătrân sau tânăr, celui bogat sau sărac, celui de rang mare cât și celui de jos, celui liber sau încătușat, ea aduce o solie de iubire și mântuire. Aci este putere pentru cel oboșit, curaj pentru cel desperat, ușurare pentru cel suferind, călău-

ză pentru pelerin, sfat pentru cel nedumerit, mângâiere pentru cel mâhnit și nădejde pentru muribund. Ea este o carte vie. Ea vorbește sufletului meu, ea îmi lărgește viziunea și mă învață înțelepciunea și priceperea. Ea a transformat vieța mea, și ea a pus un cântec nou în gura mea.

O, binecuvântată cartea Prețioasă cartea a lui Dumnezeu! Ce comară neprețuită este ea! De mai mare valoare decât tot aurul și argintul, rubinele și diamantele pământului. Ea este pentru mine mai mult decât vieța. „Cât de mult iubesc legea ta!” Ea este „mai dulce decât mierea, decât picurul din faguri pentru sufletul meu”.

O, Tatăl meu din ceruri, Tu care în iubirea Ta cea mare mi-ai dat această carte vie, Tu care mi Te-ai descoperit Inșuți cum și nețărurita Ta iubire prin scumpele ei pagini, ajută-mi să ascund învățăturile ei sfinte în inima mea, și prin harul Tău să umblu în lumina ei minunată până în acea zi fericită când, vălul fiind pe vecie dat în lături, Te voi vedea precum ești, și voi putea vorbi cu Tine față în față, pe vecie.

A. Olson

O lucrare de primul rang

Speranțe mari se pun astăzi în desvoltarea sănătoasă, intelectuală și fizică a tineretului de pretutindeni. Se poate vedea chiar o întrecere în lucrările practice la cari sunt chemați, pentru binele obștesc. Ideali și ținte frumoase sunt puse în fața acestor tineri dornici de a face lucrurile cele mai îndrăznețe posibile.

Lucrurile cele mai mărețe și de un real folos sunt acelea pe cari le face Dumnezeu pentru mântuirea omenirii. La aceasta chiamă El pe tineri să ia parte. Unor asemenea tineri El le scrie: „V'am scris vouă tinerilor pentrucă sunteți tari și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruți pe cel rău”. 1 Ioan 2, 14. Pe acești tineri tari îi chiamă Dumnezeu și vrea să le încredințeze lucrarea cea plăcută și de primul rang. Așa a binevoit Dumnezeu să numească lucrarea de răspândire a literaturii. În „Mărturii”, Vol. II, p. 224, cetim: „Lucrarea de colportaj dacă

este bine îndrumată este o lucrare misionară de primul rang”.

Pentru motivul că multe mii de oameni cari flămânzesc după pâinea vieții nu au ocazia să audă acest cuvânt din gura predicatorului, trebuie să le fie dus chiar în casele lor. Tot pe aceeași pagină din „Mărturii” ni se spune că aceasta este lucrarea pe care Domnul Hristos dorește ca poporul Său să o facă acum. „Din lumina dată mie”, zice serva Domnului, „știu că acolo unde este astăzi un colportor ar trebui să fie o sută”.

Că lucrarea de răspândire a cărților bune, a cărților lui Dumnezeu, este de primul rang, s'a dovedit totdeauna prin efectele ei în vieța oamenilor. Cărțile cari prin glasul lor chiamă pe oameni înapoi la Dumnezeu, cari ridică în fața lor legea Sa ca singura regulă de purtare în vieța și Evanghelia lui Hristos ca singur mijloc de mântuire, cărțile cari țin trează în mintea oamenilor solia

despre a doua venire a Domnului Hristos, sunt singurele cari pot ajuta oamenilor și a-i ridica mai aproape de cer.

Spre a scoate și mai mult în evidență nevoia de cărți bune, vom da aci un exemplu de ce grozave urmări are cetirea cărților rele. Cazul s'a întâmplat în București la bariera șoselei Măgurele. „O tânără fată care părea a sta liniștită lângă canton a pășit repede pe linie în momentul când a apărut un tren de manevră. Ea a pus jos o carte și s'a aruncat înaintea locomotivei. Nefericita a fost oribil mutilată. În romanul pe care l-a lăsat lângă linie, pasagiul întregi erau subliniate pentru a-și arăta disprețul de vieța”. Iată rezultatul cetirii unei cărți rele, adevărată otrăvă pentru sufletele plâpânde, cari o sorb cu riscul vieții. Inima multor părinți a fost adânc mișcată când am istorisit această întâmplare, cu încheierea, că dacă această fetiță ar fi citit o carte mai bună nu ar fi ajuns să facă gestul acesta.

O carte bună este un prieten bun atât pentru tineri cât și pentru cei în vârstă. Cum adevăratul prieten se cunoaște la nevoie, tot așa o carte bună, dă tărie sufletului să treacă cu bine prin toate cercările vieții. Rezultatul a fost că mulți tați și multe mame au primit cu bucurie cărțile cari vorbesc despre Domnul Hristos pentru ei și familiile lor.

De câțiva ani se dă o deosebită atenție cărților bune în țara noastră. Se sărbătorește chiar cartea, având o săptămână sau o lună a cărții. Exemplul pornește chiar din inițiativa regală.

Sub titlul „Cetind cărți bune” o distinsă scriitoare scrie într'una din marele noastre cotidiane următoarele: „Dacă dragostea de cetit ar stăpâni pe mulți, cartea ar avea sărbătoarea ei în fiecare zi. Dar nevoia de a ceti este o nevoie care se simte din ce în ce mai rar. Librăriile gem de cărți necumpărate. . . . Cartea când o iubești, o iubești ca pe cel mai de preț dintre bunuri”.

Despre lucrarea pe care Domnul Hristos o facem în aceste timpuri pe calea scrisului, cetim în cartea „Colportorul ca Evanghelist”, p. 136: „Lucrarea cea mare și minunată a ultimei solii a Evangheliei trebuie dusă și vestită astăzi cum nu s'a făcut niciodată. Lumea tre-

bue să, primească lumina adevărului prin serviciul de evanghelizare al cuvântului, cuprins în cărțile și revistele noastre. Scrierile trebuie să arate că sfârșitul este aproape. Eu trebuie să spun casele noastre de editură: „Puneți ținta voastră sus, cât mai sus posibil. Vestiți solia celor trei îngeri, ca să poată fi auzită de toată lumea. Faceți ca toată lumea să vadă, că aci sunt aceia cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”. Apoc. 14, 12”.

„Cine dorește prilej pentru adevărată servire, și cine se predă cu totul lui Dumnezeu, va găsi în colportaj ocazia, de a vorbi despre multe lucruri ale vieții viitoare, nepieritoare. Experiențele câștigate pe această cale vor fi de cea mai mare valoare pentru aceia cari doresc să se pregătească pen-

tru serviciul de predicare”.

Iubiți frați tineri și tinere cari auziți chemarea lui Dumnezeu astăzi, veniți și puneți energiile voastre tinerești în serviciul acestei lucrări de primul rang. Domnul care vă chiamă vă va și ajuta ca să puteți face într’adevăr lucruri mari, a căror influență se va întinde până în veșnicie. În această lucrare se va da pe față acea tărie pe care Domnul o vede în voi când zice: „V’am scris vouă tinerilor pentru că sunteți tari”.

Și acum un cuvânt către frații și surorile noastre din Comunități. Voi cari nu puteți lua parte activă la această lucrare, rugați-vă pentru acei cari fac această lucrare ca Domnul să-i țină totdeauna la postul lor.

Nicolae Gheorghită

Primejdiile cari ne amenință

Ne găsim azi într’un timp de grea criză. Primejdiile din biserică sunt mai amenințătoare decât cele din afară. Nepăsarea celor fără grijă, compromisurile cu lumea și formalismul amenință și pe conducătorii și pe membrii mișcării noastre. Să ne dea Bunul Dumnezeu o înțelegere înaltă a chemării noastre cea atât de sfântă, de măreață, dar și plină de răspundere. Noi ar trebui întruna să ne ocupăm cu stăruință de interesele cele veșnice. Un scriitor a zis: „Noi trebuie să fim prietenii Mirelui câștigând suflete nu pentru noi, ci pentru El”. Iar Domnul zice: „După cum Tatăl M’a trimis pe Mine, așa vă trimit Eu pe voi”.

Este însă primejdie, ca noi să nu ne dăm seama de chemarea noastră la o așa sfântă lucrare. Sufletele multora pot fi salvate sau pot rămâne pierdute, după felul cum înțelegem noi importanța acestei chemări. O primejdie este, ca noi să împrăștiem energia și puterile noastre cu ocuparea de o mulțime de interese, cari nu ne lasă timp pentru o absorbitoare comuniune cu Dumnezeu. Avem neapărată trebuință de rezultatele practice ale unei asemenea comuniuni pentru fiecare lucrare zilnică. Suntem ispititi să măsurăm roadele activității noastre după mărimea terenului pe care ne mișcăm, sau ne agităm în fiecare zi, sau în fiecare săptămână. Suntem

totdeauna într’o fugă și aglomerări — vizitând, scriind, plănuid comitete, conferințe, adunări și imaginând noi căi și mijloace; dar, iubiți conlucrători, eu am constatat că nu facem totdeauna lucrarea cea mai mare, când suntem foarte mult ocupați. Dintre toate câte trebuie făcute, supremul lucru este acesta: să trăim în strânsă comuniune cu Dumnezeu. Nu putem face nimic bun, dacă ne lăsăm ca ocupațiile să ne ducă departe de Dumnezeu.

Acesta este un lucru principal, iar neglijența în privința aceasta are ca rezultat că ajungem oameni slabi și slabi conducători. Să rugăm pe Dumnezeu, să ne ierte pentru o asemenea neglijență. Să venim la Domnul cu sincera dorință, să ne ajute să luăm timp spre a cultiva propriile noastre suflete. Răul se întâmplă cu mulți dintre noi, că în lucrarea noastră pornim dela o concepție joasă și fără simțul celor cerești. Noi ne dovedim ca fiind „de jos”, iar nu „de sus”. Bunul Dumnezeu să ne ajute, să ne îndreptăm în privința aceasta. Orele noastre zilnice de consacrare trebuie să aibă scop, metodă și regularitate. Nu trebuie să permitem, ca altceva să le ia locul. Orele acestea trebuie socotite drept o ocupație serioasă de mare valoare, o muncă, iar nu o pierdere de vreme. Uneori nu ne rugăm și nu studiem, pentru că nu

simțim dorința; alteori, de abia dacă ne apucăm; iar cu alte ocazii, ni se pare că avem altceva de făcut mai de grabă. Să fim deci, sinceri cu noi înșine. Este un mare lucru pentru tineretul nostru, să aibă un conducător care se roagă. Este neapărat necesar, să pornim la studiu spre a face lucru din greu. Nimeni nu este așa de ușor de recunoscut ca omul care face un lucru superficial și fără succes.

Daui aici câteva extrase din „jurnalul” cunoscutului Dr. Andrew Bonar, care în generația trecută lucră cu atâta putere în Scoția. Din ele vom face cunoștință cu metodele lui de lucru. Pe una din pagini el zice:

„Prin harul lui Dumnezeu și prin puterea Spiritului Sfânt, doresc să-mi fac o regulă, să nu mai vorbesc cu om înainte de a vorbi cu Dumnezeu; să nu mai fac nimic cu mâinile, până nu mi-am plecat genunchii; să nu mai citesc corespondență, sau alte scrieri, până ce nu am cetit din Sfintele Scripturi”. „În rugăciunea din pădure, având trei ore puse de-o parte pentru consacrare, m’am simțit determinat, să mă rog mult și să cer ca Domnul să-mi dea acel plăcut miros special, pe care-l răspândesc în jurul lor acei credincioși, cari stau foarte mult în strânsă comuniune cu Dumnezeu”. „Ieri mi-am luat o întreagă zi pentru mine, ca să mă rog. Pentru mine fiecă timp de rugăciune, sau aproape de fiecare dată, începe cu o luptă”. „Simt o adâncă părere de rău, că mă rog așa de puțin. Ar trebui să socotesc zilele, nu după cazurile deosebite și noi când am făcut ceva de mult folos, ci după numărul orelor, cât am fost în stare să mă rog în credință și să ajung să mă țin tare de Dumnezeu”. „Văd că, dacă nu continui cu scurte rugăciuni în fiecare zi și în tot cursul zilei, la oarecare intervale, pierd spiritul rugăciunii”. „Noaptea trecută n’am putut să fac mai mult, decât să stau de vorbă cu Domnul despre o redășteptare a sufletelor și să-L rog serios în privința aceasta”. „Am petrecut azi șase ore în rugăciune și în citirea Scripturilor, mărturisind păcatele și cerând binecuvântare pentru mine și pentru întreaga Comunitate”.

E. I. M.

Viitorul Bisericii

VI.

de F. Charpôt

Ceasul judecății

„El zicea cu glas tare: Te-meți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui”. (Apoc. 14, 7).

În curând se împlinesc o sută de ani de când ceasornicul ceresc a sunat ceasul judecății. În acel timp a avut loc împlinirea scenei descrisă în viziunea lui Daniel: „Mă uitam la aceste lucruri, până când s'au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Li slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S'a ținut judecata și s'au deschis cărțile. Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe cari le rostea cornul acela: m'am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars. Și celelalte fiare au fost desbrăcate de puterea lor, dar li s'a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit. M'am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I s'a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”. Daniel 7, 9—14. Judecata se continuă în cer în timp ce pe pământ națiunile se frământă, încă până când Fiul omului după ce-Și va fi terminat lucrarea de mijlocire Se va scula ca să primească stăpânirea veșnică.

Din anul 1844 a început să se facă la tribunalul ceresc apelul tuturor oamenilor cari au locuit pe pământ în decursul veacurilor. Numele înscrise în cartea vieții sunt revizuite în fața martorului,

după faptele fiecăruia, înscrise în amănunt în cărțile din cer. Aceasta este oră solemnă în care sunt aduse în fața lui Dumnezeu de trei ori sfânt, lucrurile ascunse, gândurile cele mai tainuite și orice faptă a omului. În acea clipă numai sângele și dreptatea lui Hristos ne poate șterge orice greșală, nevrednicie, ori faptă rea și nedesăvârșirile firii. Acolo unde se găsește acest remediu sigur, marele Mijlocitor intervine, dreptul Judecător primește sângele vărsat pentru plata păcatului și astfel păcătosul este iertat. Apoi numele său rămâne pentru totdeauna înscris în cartea vieții. Dar vai de acela care în această clipă supremă nu este îmbrăcat cu haina dreptății a sfintei jertfe! Numele său este șters pentru totdeauna din cartea vieții și nu mai rămâne pentru el decât să aștepte judecata grozavă.

Judecata celor vii

„De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. Mat. 24, 44.

Această oră necunoscută este înainte de aceea în care numele noastre în parte vor fi chemate înaintea tribunalului ceresc. După declarația apostolului Petru, judecata va începe cu casa lui Dumnezeu, adică dela acei credincioși azi în viață. Acest ceas al judecății va veni pe neașteptate pentru noi, fără o înștiințare de mai înainte, dacă acest avertisment nu este repetatele apeluri pe cari Dumnezeu le adresează poporului Său. Cine poate ști! Această serie de articole sau o alta asemănătoare poate că sunt ultima sfortare a Spiritului Sfânt pentru a ne trezi și a ne cerceta starea noastră și a primi harul înainte de a fi prea târziu. Odată timpul sosit, ceasul judecății sună, iar numele sunt chemate înaintea judecătorului. După ce fiecare dosar este cercetat, este dată o hotărâre fără recurs și ale cărei urmări sunt veșnice. O! Dumnezeu să ne ajute să înțelegem solemnitatea și impor-

tanța de temut a ceasului în care trăim. Dacă noi am putea să ne deschidem ochii și să contemplăm scenele cari se desfășoară astăzi în cer, inimile noastre s'ar umple de teamă. Atunci am striga către Dumnezeu zi și noapte: „Doamne, spală-mă, transformă-mă, primește-mă, ia-mă Tu cu totul”. Ioel descrie starea care ar trebui să se găsească în biserică la apropierea zilei celei mari a Domnului: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima.... Sfășiați-vă inimile nu hainele.... Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare! Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă!.... Slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău!...” (Ioel 2, 12—17.) Iar Zefania adaugă (2, 3): „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului”.

Ceasul judecății este aproape

Noi nu știm când va suna, dar știm că nu mai e mult. În timp ce vânturile războiului sunt ținute, se face cerneera. Sigilul lui Dumnezeu este pus pe fruntea celor credincioși. Dar nu întreaga biserică îl primește, ci numai acei cari îl caută pe Dumnezeu din toată inima lor; nu aceia cari vorbesc de rău și critică pe frații lor, ci aceia cari suspină și gem din pricina tuturor uriciunilor cari se săvârșesc în Ierusalim. Ceilalți, cei dreپți în ochii lor proprii, fățarnicii, nepăsătorii și cei cari sunt mânjiți de păcat sunt sortii săbiei și nimicirii. (Ezechiel 9, 1—7.) Ce deșteptare grozavă pentru aceia cari și-au astupat urechile și și-au închis inima față de apelurile iubirii divine!

„Văzui că mulți neglijează pregătirea cea atât de necesară și privesc spre timpul „reînsuflețirii” și spre „ploaia cea târzie”, ca aceasta să-i facă în stare să stea în ziua Domnului și să trăiască înaintea Sa. O, cât de mulți văzui în ziua strămtorării fără niciun adăpost! Ei neglijează pregătirea necesară, de aceea nu putură primi „reînsuflețirea” pe care toți trebuie să o aibă, ca să-i pună în stare să trăiască în prezența Dumnezeului prea sfânt. Cei ce refuză a fi mustrați de profeți și nu-și

curăță sufletele lor prin ascultarea de întreg adevărul, și cari sunt gata să creadă că starea lor e mult mai bună, decât e în adevăr, vor ajunge în timpul venirii plăgilor și atunci vor vedea, că aveau nevoie să fie muștrați și să fie șlefuiți pentru clădire. Dar atunci nu mai este timp pentru o asemenea lucrare și nu mai este Mijlocitor, care să apere cauza lor înaintea Tatălui. Incă înainte de timpul acesta s'a vestit solemnă declarație: „Cine este nedrept să rămână tot nedrept; cine este murdar să rămână tot murdar; dar cine este drept să rămână mai departe drept, și cine e sfânt să rămână tot sfânt”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 72.

Omul îmbrăcat în haine de în, ținând în mâna sa sigilul Dumnezeului celui viu, e gata să-și împlinească lucrarea sa. „După aceea am văzut patru îngeri, cari stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru”. Apoc. 7, 1—3. Pregătirile continui de înarmări, amenințările războiului, întreaga situație a lumii, toate acestea ne vorbesc destul de lămurit. În timp ce neamurile sunt mâniate, îngerul al șaptelea trebuie să se scoale să sune din ultima trâmbiță. Apoc. 11, 13—19.

„Văzui patru îngeri cari aveau o lucrare de făcut pe pământ, și erau pe cale de a o face. Domnul Isus era îmbrăcat cu veșminte preoțești. El se uită cu milă la cei numiți rămășiță; apoi ridicând mâinile, cu o voce de foarte adâncă milă, strigă: „Sângele Meu, Tată, sângele Meu, sângele Meu, sângele Meu!” Atunci văzui o nespuse de strălucitoare lumină venind de la Dumnezeu Care ședea pe tronul cel mare, alb și revărsându-se asupra Domnului Isus. Apoi văzui un înger cu însărcinare de la Domnul Isus, sburând repede la cei patru îngeri, cari, aveau de făcut

o lucrare pe pământ și — fluturând ceva în mâna sa — striga cu glas tare: „Opriti! Opriti! Opriti! Opriti!”, până când servii lui Dumnezeu vor fi sigilați pe frunțile lor.

„Întrebați pe îngerul meu însoțitor de înțelesul celor ce auzeam și ce lucrare urmau să facă cei patru îngeri. El îmi spuse, că însuși Dumnezeu oprea puterile și că El dădea îngerilor Săi însărcinări cu privire la cele pământești; că cei patru îngeri aveau putere de la Dumnezeu, să țină cele patru vânturi și că era aproape să le dea drumu; dar, pe când mâinile lor slăbeau frânele, și cele patru vânturi erau aproape să sufle, ochiul milos al Domnului Isus se uită la cei ai rămășiței încă nesigilați și El ridică mâinile către Tatăl și interveni în favoarea lor, căci El Și-a vărsat sângele pentru ei. Atunci un alt înger fu trimis să sboare repede la cei patru îngeri, să le spună să țină vânturile, până ce servii lui

Dumnezeu aveau să fie sigilați cu sigilul viului Dumnezeu pe frunțile lor”. — „Experiențe și Viziuni” pp. 43. 44”.

Fără nicio îndoială, noi trăim în timpul descris în aceste rânduri. Dacă noi primim cu ușurătate îndemnul Spiritului Sfânt, ne primim salvarea noastră veșnică. Să nu abuzăm de răbdarea lui Dumnezeu.

„Iubiți frați și surori, căutați ca poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos să fie continuu în mințile voastre, pentru ca astfel cugetele și grijile lumești să fie date afară. Cugetați la ele când vă culcați și când vă sculați. Trăiți și lucrați cu totul în vederea venirii Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt și se termină repede. Acum este timpul, în vreme ce cei patru îngeri mai țin cele patru vânturi, acum să facem sigură chemarea și alegerea noastră”. — „Experiențe și Viziuni”, p. 61.

O scurtă biografie

(Urmare din No. 11/1939)

La adunarea Conferinței Generale în 1891 s'a prezentat o cerere urgentă ca sora White să viziteze Australia spre a da sfat și a ajuta la facerea planurilor pentru lucrarea în acest câmp în care se intrase de curând. Răspunzând chemării, ea ajunse în Australia în Decembrie 1891, însoțită de fiul ei, W. C. White, și mai mulți secretari ai săi. Prezența sa în câmpul Australian era mult apreciată de noii credincioși, și soliile ei sfătuitoare cu privire la dezvoltarea lucrării s'au dovedit de o mare binecuvântare în statornicirea cu teimeinică a instituțiilor denominaționale în acest continent sudic. Aci din nou, cu ocazia primei sale vizite la Editura noastră, sora White a recunoscut mașinile de tipar ca făcând parte dintre acele lucrări ce-i fusese arătate în Ianuarie 1875.

Nu mult după sosirea sa, Ellen White văzu lămurit nevoia urgentă după o instituție de învățătură în Australia, pentru ca tinerii Adventiști de Ziua Șaptea să poată fi educați în propriile noastre școli, și astfel să poată fi formați lucră-

tori pentru servirea atât în țară cât și în câmpurile misionare. Răspunzând multelor sale apeluri, aceea ce păruese a fi cu neputință a fost încercată, și o Școală Misionară s'a deschis în orașul Melbourne, Australia, în 1892. O bună lucrare se făcuse timp de doi ani în clădiri închiriate, dar în timpul acesta arzătoare apeluri scrise și vorbite din partea sorei White au arătat că planul Domnului este ca școala să fie stabilită într'un mediu de țară.

De abia după ce Dumnezeu a arătat în chip lămurit aprobarea Săi, a fost cumpărată proprietatea Avondale; și pentru a încuraja pe acei cari lucrau la acele începuturi, sora White cumpără un teren bine așezat și-și făcu o locuință lângă noua școală. Școala aceasta, ni se spunea că avea să fie un model pentru ce trebuia să fie lucrarea noastră de educație, și Dumnezeu a binecuvântat în măsură bogată lucrarea ei.

Prin multe zile grele de lucrare în Australia, Dumnezeu dădu nemăsurate dovezi că cele ce se săvârșeau erau bineplăcute Lui, și

El a răsplătit cu prisosință eforturile zeloase de a îndruma lucrarea aceasta potrivit cu instrucțiunea găsită în Cuvântul Său și trimisă poporului Său prin solul Său ales.

Pentru a conduce cum se cuvine lucrarea ce se desvolta în câmpul australian, teritoriul a fost organizat într-o Uniune, prima Uniune din istoria Adventiștilor de Ziua Șaptea. Unul din cei cari au luat parte la lucrarea administrativă din Uniunea nou organizată, a fost fratele A. G. Daniells, care împreună cu soția lui fusese trimis în Noua Zeelandă în anul 1888 ca misionar. Conlucrarea sa cu sora White, cum și ajutorul ce l-a căutat în sfaturile ei atunci când avea de făcut față problemelor administrative mereu noi în acest câmp, au ajutat să-l pregătească pentru marea lucrare încredințată lui, când, după adunarea Conferinței Generale din 1901, el a fost ales să poarte grelele răspunderi ale conducerii Conferinței Generale.

În același timp cu începerea lucrării școlii din Avondale, s'au făcut apeluri pentru începerea lucrării misionare-medicală. În acest scop sora White nu numai că a dat tot puternicul ei sprijin moral, dar a contribuit cu dărnicie din redusele ei mijloace pentru a face cu puțință începerea clădirii unui sanatoriu. De fapt, puține au fost Comunitățile clădite în Australia, și puține străduințe în diferite ramuri au început în cursul celor opt ani de ședere ai sorei White acolo, cari să nu fi profitat de încurajarea dărnicalui ei ajutor bănesc.

Într'un fel sau altul, pe lângă multele ocupații în lucrarea locală din acest nou câmp pionier, sora White a găsit timp să scrie mii de pagini, cari au străbătut mările, și au adus sfat și îndrumare la timp pentru acei cari purtau răspunderile în calitate de conducători în această lucrare. De asemenea ea dădea săptămânal articole pentru revistele: **Review, Signs și Instructor**. Nu este de mirare deci, că lucrarea de cărți a fost mult întârziată și astfel de abia în 1898 a fost terminată și a apărut cartea „Hristos, Lumina lumii”. Cu doi

ani mai înainte apăruse cartea „Cugetări de pe Muntele Fericirilor”, iar cartea „Parabolele Domnului Hristos” cum și „Mărturii”, Vol. VI, a urmat în anul 1900.

A fost o surpriză pentru toți, când într-o zi a anului 1900, sora White spuse familiei sale cum și conlucrătorilor săi, că primise instrucțiune să se întoarcă în America. Din punct de vedere al lucrării din Australia, părea că acesta ar fi cel mai nepotrivit timp când să plece, dar Acela al cărui ochiu veghează asupra lucrării în totalitatea ei și privește în viitor, cunoștea bine nevoia prezenței sale în Statele Unite în cursul crizelor cari au umplut primii ani ai noului secol.

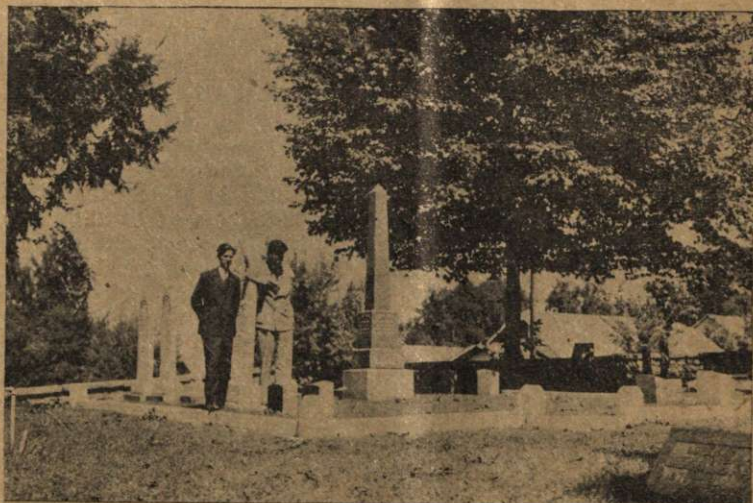
Stabilindu-se la „Elmhaven”, câțiva kilometri depărtare de orașul St. Helena, în nord-vestul Californiei, Elena White și-a petrecut ultimii cincisprezece ani ai vieții sale în pregătirea de cărți, scriind, în lucrare personală și călătorind. De abia se stabilise la St. Helena, când primi o chemare să ia parte la sesiunea Conferinței Generale ce se ținu în anul 1901, la Battle Creek, Michigan. La această importantă adunare ea contribui în mare măsură cu mărturia ei, îndemnând la o reorganizare a lucrării Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua Șaptea, pentru ca să se poată îngriji pe deplin de marile interese ale lucrării mereu crescând. Această reorganizare a fost săvârșită, deschizând calea pentru o largă împărțire a grelelor răspunderi cari până la acea vreme fusese purtate numai de câțiva. Planul pentru Uniuni cari să stea în

tre Conferința Generală și Conferințele locale a fost recunoscut și pus în practică, și au fost aranjate și departamentele Conferinței Generale. Pașii aceștia au deschis drumul pentru o mare întindere și dezvoltare a lucrării noastre denominaționale.

Doi ani mai târziu, birourile Conferinței Generale și Editura Review and Herald au fost mutate dela Battle Creek pe coasta de răsărit, și potrivit sfatului direct dela Domnul, s'au stabilit la Takoma Park, Washington, D. C. În acest timp critic, sora White părăsi California și veni la Takoma Park. Timp de aproape un an, ea își făcu lucrurile aci, și documentele ei poartă o dată din Takoma Park. Prezența sorei White în acest nou loc ales ca reședință, a ajutat la stabilirea încrederii în mutarea ce se făcuse.

La câteva luni după întoarcerea ei la St. Helena, târziu în 1905, ieși de sub presă cartea „Divina Vindecare”, dedicată intereselor vindecării corpului și sufletului. „Educație” fusese publicată în 1903, și cele două volume de „Mărturii”, șapte și opt, au fost tipărite respectiv în 1902 și 1904.

Înainte de a părăsi Washington, s'a dat încurajări lucrătorilor noștri din California de Sud a procura proprietatea Sanatoriului Loma Linda, și s'au adresat chemări ca să se înceapă o lucrare educativă medicală misionară pe coasta Pacificului. Lucrarea sorei White de tipărire a cărților a fost mereu întreruptă în cursul următorilor câțiva ani de călătorii la Loma Linda spre a încuraja pe lucrătorii de acolo, și la Sanatoriul Valea

La mormântul sorei E. G. White

Paradisului de lângă San Diego, care ea personal ajutate să încheapă în 1903.

Noi o găsim pe sora White înapoi în Washington în 1909, luând parte la sesiunea Conferinței Generale; și după această adunare, ca o împlinire a îndelung simțitei dorințe din inima ei, ea își vizită casa bătrânească din Portland, Maine. Aci ea dădu iarăși mărturia sa în acest loc istoric unde lucrarea ei își avusese începuturile cu cincizeci și cinci de ani mai înainte. Aceasta a fost ultima sa călătorie în Statele din răsărit, și ea rămase în amintirea multor Adventiști de Ziua Șaptea cari îi auziră cuvântările în drumul ei dela răsărit la apus, sau cari o întâlniră la adunarea Conferinței Generale.

Dându-și seama că zilele i se scurtau, Elena White întreprinse cu foarte mare zel grabnica publicare a unui număr de cărți ce prezentau îndrumare deosebită pentru Comunitate. „Mărturie pentru Comunitate”, Vol. IX, a fost publicat în 1909. În 1911 a apărut „Faptele Apostolilor”. În 1913 „Sfaturi pentru profesori”, și în 1914 a fost terminat și trimis spre tipărire manuscrisul cărții „Slujitorii Evangheliei”. Ultimele luni de lucru ale vieții sorie White au fost consacrate cărții „Profeți și Regi”.

În Sabatul dela 13 Februarie 1915, când sora White intră în ca-

mera ei de studiu, se împiedecă și căzu, și constată că nu se poate ridica. S'a cerut imediat ajutor, și în curând medicii au constatat că accidentul era serios. Un examen cu raze X a arătat o rupere a osului soldului, și timp de cinci luni sora White a trebuit să rămână în patul sau în scaunul ei cu roate.

Cuvintele adresate prietenilor și rudelor în timpul ultimelor săptămâni ale vieții sale arată un simțământ de vioșie, un simț că și-a săvârșit cu credincioșie lucrarea încredințată ei de Domnul, încredere că lucrarea lui Dumnezeu va înainta spre finalul ei triumf, dar și o grijă mare ca membrii Comunității, și în deosebi tineretul să-și dea seama de vremurile în cari trăim și să dovedească o pregătire zeloasă pentru a fi gata să întâmpine pe Domnul la venirea Sa.

Vieța de muncă a sorie White s'a încheiat la 16 Iulie 1915, la vârsta de optzeci și șapte de ani, și ea a fost așezată la odihnă alături de soțul ei în cimitirul Oak Hill, Battle Creek, Michigan. Deși vocea ei s'a stins și neobositul ei toc se odihnește, totuși cuvintele prețioase de îndrumare, sfat, muștrare și încurajare trăiesc spre a călăuzi rămășița bisericii spre încheierea luptei și ziua biruinței finale.

A. White

1940 — Anul harului

Anul 1940 începe sub un cer întunecat de norii amenințatori ai războiului și ai distrugerii popoarelor. Frământarea și nesiguranța din ce în ce mai mare din acești ultimi ani, evenimentele neprevăzute și tragice cari au urmat unele după altele ne amintesc de ceea ce spune Spiritul profetic: „În curând vor avea loc în lume schimbări mari și ultimele mișcări vor fi grăbite”. — „Mărturie”, vol. 2, p. 264. Aceste cuvinte devin foarte semnificative dacă ne gândim că au fost publicate cu mai bine de treizeci de ani înainte, într'un timp în care lumea trăia într'o eră de pace și de siguranță relativă, în care nimic nu lăsa să se prevadă schimbările politice și internaționale, sociale și economi-

ce, cari au adus această stare de neînțelegeri, de turburări, de războiu și de greutate de neînvinși cari duc cu pași repezi omenirea spre conflictul final. Deci, de-acți se vede bine că sora White a văzut în viziunile sale trecând prin înaintea ochilor săi tot ceea ce se va întâmpla pe pământ în timpul de judecată al celor vii în ultimele zile ale istoriei acestui pământ.

Glasul lui Dumnezeu ne vorbește în cuvinte mărețe în mijlocul evenimentelor cari se petrec în zilele noastre și ai căror martori suntem. Ingerul strigă cu glas tare nu la cei morți ci pentru cei cari trăiesc acum pe pământ și în primul rând la cei din casa Domnului, pentru noi, iubiți frați și surori cari ne fălim că suntem bi-

serica din urmă: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”. Apoc. 14, 7.

În anul de har 1940 ar trebui să trăim în fiecare clipă cu gândul că în orice moment am putea fi chemați în fața tribunalului ceresc. Noi îl numim AN DE HAR, deoarece Spiritul lui Dumnezeu mai lucrează și astăzi în inima oamenilor și zădărnicește într'o oarecare măsură influența duhurilor de demoni.

Încă puțin timp omenirea se mai află sub îndurarea divină, înainte de a fi părăsită pentru totdeauna și lăsată puterilor întărite ale celui rău. Această denumire AN DE HAR are o însemnătate foarte deosebită pentru poporul lui Dumnezeu. Este evident că timpul de încercare al bisericii și al omenirii este aproape să se termine. Ușa harului mai stă deschisă și astăzi, dar se va închide în curând pentru totdeauna.

Sfânta Scriptură ne avertizează că mulți cari au pierdut ultimele ceasuri ale harului în nepăsare, indiferență sau păcat, se vor găsi în categoria fecioarelor năvălește care se vor trezi cu mâhnire adâncă pentru a constata că ele n'au avușe în lămpile lor undelele credinței adevărate, al dragostei divine, al spiritualității fără de care inima și caracterul nu pot fi reînnoite. În timp ce dormeau nepregătite, mulțumite cu starea lor, crezându-se bogate, dar în realitate fiind lipsite de adevărata experiență a sfintirii, numele lor a fost chemat înaintea tronului Marelui Judecător. Cazul lor a fost cercetat în balanțele cerului. În dreptul numelui lor, șters acum din cartea de vieții, stă scrisă mențiunea fatală: „Cântărit și găsit ușor”. Aceasta este soarta acelor cari lasă să se scurgă zilele în cari Dumnezeu își prelungeste îndurarea Sa, fără să le folosească spre a termina pregătirea inimii și a sufletului cu un zel sfânt și o teamă plină de smerenie. Domnul Sacrificator plin de milă și credincios i-a înconjurat mult timp cu purtarea Sa de grijă deosebită; El a întrebuițat toate mijloacele dragostei Sale pentru a-i atrage la Sine și pentru a ajunge El stăpân pentru totdeauna și pe în-

(Urmare la pag. 16)

In insulele mării

(Urmare)

În timp ce vaporul nostru înainta încet spre debarcaderul portului **Pointe des Galets**, îndată am descoperit pe iubitul nostru frate Girard pe cheiu, așteptându-ne. Mai înainte eram obișnuiți ca ori de câte ori veneam cu vaporul spre Mauriciu, să nu întâlnim nicio față cunoscută. Până mai acum trei ani nu era niciun Adventist de Ziua Șaptea pe insula Reunion. Dar ce fericită schimbare a avut loc! Acum avem două Comunități organizate, și acestea au trimis o delegație ca să ne spună bun venit. Când am văzut pe acești prieteni, am dat laudă lui Dumnezeu și ne-am îmbărbătat. În timpul celor cinci zile pe care le-am petrecut pe insulă, s'a ținut un număr de adunări, atât cu Comunitatea din port, cât și cu cea din Saint-Denis, capitala insulei. Având cu noi un număr de delegați din Madagascar la adunarea Uniunii care trebuia să se țină în Mauriciu, n'am dus lipsă de predicatori.

Împreună cu fratele Girard, am petrecut o parte din timp căutând un loc plăcut în Saint-Denis pe care să ridicăm o capelă de care e mare nevoie. Înainte de a părăsi locurile acelea, am cumpărat un loc foarte potrivit, care se află numai la câțiva pași de parcul orașului. O capelă trebuie să se ridice cât mai neîntârziat, deoarece clădirea unde fratele Girard și-a ținut adunările, atât pentru Comunitate cât și pentru public, i-a fost luată, și nu mai este nicio sală de închiriat în tot orașul. După ce locul a fost plătit, am mai rămas aproape o sută de mii de franci francezi pentru capelă, dar mai au nevoie de încă cincizeci de mii de franci pentru terminarea și aranjarea clădirii. În curând vor în-

cepe să construiască, și vor merge atât cât le vor îngădui fondurile, nădăjduind că Dumnezeu va mișca inimile darnice spre a pune la îndemână suma care lipsește pentru ca această capelă să fie cât mai curând gata de folosit.

Insula Reunion este un câmp greu, dar Duhul lui Dumnezeu lucrează asupra inimilor omenești, și interese se ivesc în diferite locuri. Fratele Girard a apelat ca cineva să vină și să-l ajute. Cetitorii noștri vor afla cu bucurie că odată cu întoarcerea mea în patrie, fratele și sora Devins din Africa de Nord au fost trimiși ca să răspundă la acest urgent apel. Lucrul acesta a fost cu puțință prin darnicia unei familii credincioase și cu spirit de sacrificiu din Conferința Leman (Elveția). Bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe dăruitori, precum și pe acești noi misionari și câmpul lor!

După o noapte de călătorie pe apă, am ajuns din Reunion în Mauriciu, perla oceanului Indian. Aci am fost întâmpinați de o mare delegație, care ne-a salutat din toată inima. Deși aveam cu noi o numeroasă delegație din Madagascar și Reunion, în scurt timp ne-am aranjat foarte comod în locuințele ospitaliere ale lucrătorilor și membrilor noștri.

În primul Sabat am avut fericitul privilegiu de a ne aduna cu sute de membri și prieteni ai noștri cari venise din multe părți ale insulei pe frumosul țărm al mării, spre a lua parte la botezul celor nouăsprezece noi convertiți la credință. Inimile noastre s'au umplut de bucurie și recunoștință față de Dumnezeu când am văzut aceste suflete prețioase, răscumperate prin sângele lui Isus, ieșind din mormântul apei ca să um-

ble cu Domnul lor într'o înnoire de vieață. Așa botezuri mari sunt foarte dese în câmpul acesta, unde Domnul binecuvintează eforturile poporului Său.

Adunarea Uniunii s'a ținut într'o mare capelă la Beau-Bassin (cit. Bo-Basen). Sala de adunare, care are opt sute de locuri, era adesea plină până la uși. Ce asistență inspiratoare era! Dacă frații și surorile noastre din patrie, cari și-au trimis pe fiii și fiicele lor, cum și darurile lor în aceste câmpuri, ar putea să ia parte la unele din aceste mari adunări, și ar vedea cu ochii lor rezultatele sacrificiilor și rugăciunilor lor, ar mulțumi lui Dumnezeu pentru că le-a dat privilegiul de a lua parte la o așa măreață lucrare.

Era de prima dată când se țină adunarea Uniunii în Mauriciu. Frații și surorile noastre din acest rodnic câmp socoteau o mare bucurie ca să aibă la ei reprezentanți din Madagascar și Reunion, și de sigur, au făcut ca vizitatorii să se simtă ca la ei acasă în mijlocul lor. E un izvor de adevărată încurajare și tărie pentru frații și surorile noastre cari locuiesc pe aceste insule departe în mijlocul oceanului, ca să se adune din când în când spre a se împrieteni unii cu alții, să se roage împreună și să facă planuri pentru viitoarea dezvoltare a lucrării în insulele lor respective.

Rapoartele prezentate de fratele Bureau, conducătorul Uniunii, și de conducătorii diferitelor misiuni și departamente, au dat la iveală faptul că s'a făcut un progres încurajator în timpul ultimilor doi ani. Lucrarea de pe aceste insule este acum bine organizată, și crește continuu în număr, în putere, și, credem, în har. Numărul membrilor Uniunii este acum de aproape 1200. Locul nu ne îngăduie să dăm aci toate statisticile cari au fost prezentate, nici hotărârile interesante și de mare ajutor, cari au fost adoptate de adu-

mare. Un spirit de iubire și armonie frățească, caracteriza toate adunările administrative. Predicile și studiile biblice erau la timp și de mare ajutor. Dela deschiderea adunării și până la încheierea serviciului divin, Spiritul Domnului plana asupra adunării. În ultima zi de adunare, fratele Edgar Willemuș a fost întărit pentru lucrarea Evangheliei. Era de prima dată când frații și surorile din Mauriciu au luat parte la acest serviciu. A fost o ocazie foarte solemnă. Toți cari erau de față la această mare adunare, își dădeau seama de prezența viului Dumnezeu. Astfel de experiențe nu sunt uitate așa ușor.

Nu trebuie să pierdem din vedere a aminti că frații noștri din Mauriciu prețuesc foarte mult prezența și serviciile a doi dintre predicatorii noștri băștinași din Madagascar: fratele Rasamoelina și Ramamonjisoa. Fratele Ramasoelina a fost primul om din Madagascar care a primit cunoștința

despre solia ingerului al treilea, și aceasta i-a fost adusă de către un bărbat din Mauriciu. Așa că nu este lucru de mirare că se simte atras în mod deosebit de frații de pe insula Mauriciu, și ei de el.

Deoarece mai rămăneau zece zile după încheierea adunărilor până la plecarea vaporului cu care trebuia să călătoresc, am avut timp să vizitez aproape toate comunitățile de pe insulă. În ultimul Sabat înainte de plecarea mea, aproape toți membrii din diferite Comunități s'au adunat încă odată în Beau-Bassin (Bo-Basen) pentru o adunare de rămas bun. A fost aceasta o zi binecuvântată de care îmi voi aduce aminte multă vreme. Dumnezeu a fost foarte aproape de noi toți. Mulți și-au predat inimile lui Dumnezeu. Aproape treizeci și-au dat numele în scris, cerând să fie botezați. Dumnezeu să-i ajute ca să fie credincioși până la sfârșit!

A. V. Olson

Evangelistul Laic

Responsabil: Ioan Reit

Pregătirea pentru lucrarea Misionară

Prima condiție esențială pentru o evanghelizare personală este adevărata pasiune pentru suflete. Nu putem nădăjdui a continua, când lucrăm numai dintr'un sentiment al datoriei. Adevărata iubire față de Dumnezeu trezește iubire față de suflete și o dorință de a le salva. Ioan 21, 15—17.

Lucrătorul trebuie să fie un adevărat creștin având o legătură vie cu Hristos. Ioan 15, 4. 5.

Un creștin nestatornic, ușuratic sau cu un spirit lumesc, poate face eforturi extraordinare, dar roadele acestui fel de lucrare vor fi nedesăvârșite. Luca 8, 14.

Un negustor de vite care trăia într'o câmpie plecă de acasă să vândă câteva vaci. Până să termine vânzarea, se făcuse târziu, așa că era mai bine pentru el să rămână până dimineața în oraș; totuși el era nerăbdător să ajungă acasă. Când fu cam la un kilometru departe de oraș, noaptea se lăsase de-a-binelea și el se afla în partea cea mai sălbatică a drumului. În acest timp se deslănțui o furtună iar ploaia începu să cadă în torente și el mai avea încă

cinci sau șase kilometri până acasă. Deodată auzi un țipăt slab ca de copil. Se opri și ascultă. Țipătul se auzi din nou. Nu se putea vedea nimic, e aceea el se plecă în genunchi și începu să cerceteze cu mâinile prin iarbă, chemând mereu într'acolo și răspunzându-i-se mereu. Începuse să rătăcească. El era cunoscut prin partea locului ca fiind un negustor de vite și că avea bani cu el. El cugetă că aceasta ar putea fi vreo cursă în care putea fi atras ca să fie jefuit și ucis. Pe jumătate era inclinat să-și vadă de drum. Dar încă odată auzi țipătul care îi înspira milă și atunci își zise: „Dacă este un copil al vreunui om de prin împrejurimi, nu sunt omul ca să-l las să moară aci”.

Acum să istorisim mai departe întâmplarea, cu propriile lui cuvinte: „Căutai din nou, în cele din urmă cugetai la o groapă de lângă acest deal și mersei într'acolo dibuind. Pentru că știam drumul bine dădu-i peste un obiect care când îl ridicai în mâini începu să plângă. Era un copil căruia nu-i puteam distinge fața în

întineric. Era atât de obosit încât îndată ce îl luai în brațe adormi la pieptul meu. După un timp văzui și ferestrele casei mele. În lăuntru se vedea lumina aprinsă și îmi inchipuiam că soția făcuse lucrul acesta pentru mine. Dar când trecui pe poarta din curte observai că ceva neobișnuit trebuie să se fi întâmplat. În casă am găsit pe vecini adunați și pe soția mea plângând. Când am întrebat de ce sunt turburați, unul dintre vecini îmi spuse: 'Sper să nu fie nimic. Dar ce este aceea ce îți în sân?' 'Un biet copil care s'a pierdut', răspunsei eu. 'L-am găsit pe drum. Luați-l careva dacă vreți. L-am adus cu plăcere'. Sculai pe somnorosul cel mic și când colo ... văd fața copilului meu. Fețița mea cea mică alergase înaintea mea ca să mă întâmpine, în timp ce soția mea era ocupată cu treburile casei. De aceea plângeau toți cei din casă, ca după un mort. Aceasta nu este numai o întâmplare. Adesea mă gândesc la ea în fiecare noapte și mă întreb cum aș fi putut-o aduce la viață dacă nu m'aș fi oprit pe cale când am auzit strigătul de ajutor”.

Lucrătorul personal trebuie să știe că știința câștigării unui suflet este cel mai înalt lucru din viață.

Celebrul teolog Dr. Tholuk spunea: „Dela vârsta de șaptesprezece ani totdeauna m'am întrebat: Care este cel mai principal lucru din viața unui om? Nu mă puteam convinge că dobândirea de cunoștințe este totul. Atunci Dumnezeu m'a adus în legătură cu un om neprihănit care trăia în legătură cu Hristos și de atunci n'am avut decât o singură pasiune — pe Hristos și numai pe Hristos. Pe cel care era fără Hristos, îl priveam ca pe o cetate care trebuia luată cu asalt și cucerită. Eram de optsprezece ani când am contribuit la prima convertire. Acesta era un ofițer de artilerie, fără liniște și pace. Indată după aceea el deveni un așa credincios serv al lui Hristos încât mă putea face pe mine de rușine. Și acum, când privesc la miile de tineri a căror inimă a fost deschisă în urma influenței pe care am exercitat-o, pot spune: 'Domnul a făcut aceasta'. Lucrând astfel pentru salvarea sufletelor, viața mea a fost mai mult plină de bucurii decât de trudă”.

Misiunea Internă

Responsabil: I. Reit

Programul pe luna Februarie

Datoria de a raporta cu credincioșie

Program

Cântare de deschidere

Rugăciune

Lectură biblică: Biblia un raport misionar.

Învățătură din Biblie: 2 Cor. 10, 17, 18; 11, 22, 23. (Raportul misionar al apostolului Pavel).

Daruri misionare și strângerea rapoartelor misionare

Cântare de cor sau instrumentală

Lectură sau predică: Un izvor de inspirație și de încurajare

Vorbire ținută de conducătorul misionar: Strângerea și menținerea raportării sută la sută

Ținta noastră: Lucrând și raportând sută la sută. Membrilor, putem conta pe voi? (Folosește-te de o tablă sau de un grafic special).

Cântare de încheiere

Rugăciune.

BIBLIA UN RAPORT MISIONAR

A. Rapoarte din Vechiul Testament. — Psalm 111, 1—6; 150, 1, 2, 5.

Raport despre creațiune: Genesa 1, 2.

Raport despre căderea omului în păcat. Genesa 3.

Raport despre cel dintâiu fratricid. Genesa 4.

Raport despre potop. Genesa 6—8.

Raport despre Turnul Babel. Genesa 11.

Raport despre viața patriarhilor: Abraham, Isaac și Iacob. Genesa 12.

Raport despre poporul Izrael. Genesa, Exod, Levitic, Numeri, Deuteronom, Iosua, și Judecători.

Raport despre viața regiilor lui Izrael. I și II Samuel și I și II Regi.

Raport despre viața și activitatea celor 4 profeți mari și a celor 12 profeți mici. (dela Isaia până la Maleahi).

B. Rapoarte din Noul Testament.

— Luca 13, 17. Ioan 12, 17. Fapt. 2, 9—11.

Raport despre viața lui Isus. (Cele patru Evanghelii) Ioan 21, 24, 25.

Raport despre activitatea misionară a bisericii apostolice. Fapte 1—28.

Raport despre cele necesare pentru o viață de credință. Epistolele lui: Pavel, Petru, Ioan, Iacob și Iuda.

Raport despre prezent și viitor. Matei 24, și Apocalips.

C. Ce pretinde Dumnezeu dela Comunitatea de azi. — Matei 5, 16. 1 Petru 2, 12.

UN IZVOR DE INSPIRAȚIE ȘI DE INCURAJARE

(Lectură)

Cu mulți ani în urmă, în Samaria, în zilele profetului Elisei, se găseau patru leproși cari făcuse o experiență neobișnuită. Istoria lor este amintită în Scripturi ca o lecție pentru toate timpurile. 2 Regi 7, 1—12.

Era în timpul foametei din Samaria, în pretutindeni în țară era mare strâmtorare. Cei patru leproși se opreau în fiecare zi înaintea porților cetății și cereau de milă. Dar foamea deveni așa de mare încât mersul în cetate și în afară încetase și leproșii își dădură seama că moartea va fi partea lor, dacă nu vor încerca un efort deosebit. După ce s'au întreținut într'o sfătuire serioasă, au zis unul altuia: „La ce să ședem aici până vom muri? Dacă ne vom gândi să intrăm în cetate, în cetate este foame, și vom muri”. După mai multe schimburi de cuvinte s'au hotărât să pătrundă deodată în tabăra sirienilor, cari se găseau la oarecare distanță inapoia cetății, și unde era hrană din belșug. Dar sirienii erau vrăjmași, și după toate aparențele ar fi terminat repede cu bieții leproși. Cu toate acestea moartea părea mai

de dorit, și leproșii își ziseră: „Haidem dar să ne aruncăm în tabăra sirienilor; dacă ne vor lăsa cu viață, vom trăi, iar dacă ne vor omori, vom muri”.

Au plecat dar în amurg, șchio-pătând cu picioarele lor bolnăvicioase, către marginea taberei sirienilor. Dar spre marea lor mirare, au găsit tabăra pustie. Cu multă prevedere au pășit înăuntru, au cercetat când un cort, când altul, găsind în fiecare mâncare și băutură. După ce și-au astâmpărat foamea, au dus tot ce au putut, fie mâncare sau îmbrăcăminte, aur și argint. Apoi s'au reîntors și au adunat și mai multă bogăție, pe care de asemenea au ascuns-o. Leproșii găsisse într'adevăr un minunat depozit de bunuri, și în marea lor bucurie, și-au dat seama deodată că au o datorie, și anume să împărtășească cu bunurile lor și pe ceilalți oameni loviți de foamete în cetatea rămasă în urma lor. Și aici se găsește marea învățătură pentru astăzi, — aplicația nouă, victimele leprei păcatului, și cari prin harul lui Dumnezeu ne găsim în plinătatea binecuvântărilor divine date prin Evanghelie. Ne îngrămădim doar pentru noi înșine binecuvântările, sau spunem și altora de Izvorul bogățiilor care aparține și lor tot ca și nouă?

Cetăm că acești leproși din Samaria „și-au zis unul altuia: „Nu facem bine! Ziua aceasta este o zi de veste bună. Veniți acum și haidem să dăm de știre casei împăratului”. Pare că acest comitet al leproșilor a fost unanim în hotărîrea sa, și ei au povestit pe scurt locuitorilor loviți ai cetății tot ce făcuse și ce găsisse. Ei știau că dacă ar fi tăcut și ar fi păstrat pentru ei toate bogățiile, cu siguranță că li s'ar fi întâmplat ceva și ar fi pierdut totul. Același lucru este adevărat cu privire la bogăția cea veșnică. Noi trebuie să spunem și altora despre ce am găsit; trebuie să împărtășim și altora binecuvântările noastre.

În Scripturi găsim că bărbații și femeile cari au făcut experiență cu binecuvântările cerului, au considerat ca o datorie sfântă și solemnă de a spune și altora expe-

riențele lor. Ne gândim la Daniel care a fost scăpat din gura leilor. Daniel a raportat această experiență, și ea a rămas de-a-lungul anilor ca un exemplu de ceea ce poate face puterea lui Dumnezeu pentru salvare. Străduințele de imobilare ale poporului lui Dumnezeu conduse de Neemia, și felul cum a cerut ajutor dela Rege, cum și-a organizat forțele, a învins greutățile, până a ieși biruitor. Acest bun raport a încurajat mii de persoane ca să întreprindă lucrări asemănătoare spre a obține sume pentru lucrarea Domnului.

Din următorul raport reiese că apostolul Pavel era credincios în ce privește raportarea. (2 Cor. 11, 22, 23.)

În închisoare deseori.

Bătut cu lovituri, 5 ori.

Bătut cu nuiele, 3 ori.

Improșcat cu pietre, odată.

Naufragiat, 3 ori.

În adânc, o zi și o noapte.

În multe alte împrejurări Pavel raportează numărul adunărilor ținute și sufletele câștigate. El dă o dare de seamă a intervențiilor făcute pe lângă Felix și a mărturiilor sale înaintea conducătorilor și slujbașilor. Toate acestea sunt o mare încurajare pentru copiii lui Dumnezeu astăzi, pentru că aceste rapoarte stau ca niște monamente de-a-lungul drumului pe care călătoresc creștinii.

Mai avem exemplul Domnului Hristos care, mai mult decât odată, a chemat pe ucenicii Săi lângă El, pentru ca aceștia să povestească cele ce săvârșise. Principiul călăuzitor pare să fie aceasta, și anume, dacă a fost ceva vrednic de făcut, era vrednic și de raportat. În descrierea uneia dintre primele „adunări misionare”, din timpul primei călătorii misionare întreprinsă de apostoli, cetim că ei „au spus lui Isus tot ce făcuse și tot ce învățase”. Marcu 6, 30. Au fost raportate toate lucrările. Fără îndoială că asemenea rapoarte nu erau de trebuință Domnului Isus spre a-L informa de toate câte făcuse ucenicii, pentru că Lui nu-I era nevoie să I se spună. Dar aceste descrieri au avut loc, pentru a da inspirație și încurajare însăși apostolilor. Lucrurile se petrec la fel astăzi. Noi nu raportăm pentru ca Dumnezeu să cunoască ce a fost săvârșit de către noi, deoarece El a însărcinat pe

îngeri să adune rapoarte individuale. Dar pentru încurajarea și întărirea reciprocă a lucrătorilor, a fost adoptat în Biserica Creștină sistemul raportării.

Nicio lucrare nu e așa de neînsemnată spre a nu fi raportată

Unii pot fi ispitiți să-și inchipue că, deoarece lucrările lor sunt așa de mici, nu sunt demne să fie raportate. Ei cred că lucrarea misionară înseamnă să ceri un dar dela vreun rege, să fii băgat în închisoare, sau în primejdiile unui naufragiu în adânc. Dar Domnul Isus a dat o mare atenție serviciilor săvârșite în lucrurile cele mici ale vieții. În învățăturile date Bisericii prin Spiritul Profetiei, ni se spune: „Nu treceți pe lângă lucrurile cele mici pentru a privi la o mare lucrare. Puteți îndeplini cu succes lucruri mici, în timp ce să greșiți amarnic în așteptarea lucrurilor mari, și să cădeți și în descurajare. Lucrați pretutindeni unde vedeți că este ceva de făcut. Fie că sunteți bogați sau săraci, mare sau umil, Dumnezeu vă chiamă la o lucrare activă pentru El”. — „Mărturii”, Vol. IX, p. 129.

Poate că ați dat numai o broșură ici și colo, sau ați ținut o scurtă lectură biblică ca răspuns la unele întrebări. Se poate întâmpla ca solia din broșură, sprijinită de rugăciuni stăruitoare și credință, să aducă mai multe roade în salvarea sufletelor, decât ar putea să aducă o experiență de naufragiu în care s'a petrecut o zi și o noapte în adânc. Și, mai mult decât atâta, cine ar putea să vadă urmările unei singure lecturi biblice?

Câteva broșuri lăsate într'un sat din ținutul Ohio, acum câțiva ani în urmă, au avut ca urmare organizarea unei Comunități în locul acela. Din această Comunitate au ieșit doi lucrători biblici, doi misionari pentru străinătate, un secretar pentru educație, și un președinte de Conferință. Și cu toate acestea colportorul care a distribuit broșurile susține că lucrarea lui în satul acela nu și-a atins pe deplin scopul.

În Australia a fost lăsată o singură broșură pe un gard de fier. Cu siguranță că lucrul acesta părea prea neînsemnat ca să mai fie raportat. Dar din această mică sămânță, semănată de-a-lungul drumului, au fost câștigate pentru a-

devăr șaptesprezece suflete, formând nucleul primei Comunități din Australia. Nu mult după aceea, fiecare din ei deveni lucrător pentru cauza lui Dumnezeu.

„Ați avea ceva de spus dacă aș studia împreună cu Dvs Biblia pentru câteva minute? întrebă un umil laic, care își consacrase viețaa sa în folosul Domnului. Ca urmare a studiului Biblic ținut în casa aceea, au fost botezați tatăl și fiul, și fiul este acum președintele unuia din colegiile noastre.

Înainte lui Dumnezeu nicio lucrare nu este considerată mică sau neînsemnată; iar pentru încurajarea și întărirea în servirea personală, ni se spun următoarele: „Din săptămână în săptămână să se aducă rapoartele în minutele misionare, povestind experiențele lor și succesele avute prin harul lui Hristos. Dacă asemenea rapoarte ar fi aduse de către lucrători consacrați, ora misionară nu ar fi seacă și plictisitoare. Ea ar fi plină de interes și nu ar fi lipsuri în vizitarea ei”. — „Mărturii”, Vol. VI, p. 436.

Inspirația eforturilor combinate

Cu siguranță că unul din foleașele organizației noastre față de membri constă în sistemul de raportare. Un membru al Comunității care poate să aibe numai câteva lecturi biblice în cursul unei luni, este încurajat aflând că datorită eforturilor combinate ale întregii biserici numărul lecturilor biblice s'a ridicat la mai multe sute, pentru aceeași perioadă de timp. Cel care a avut numai un mic dar de dat pentru înaintarea lucrării din localitatea lui, este mult însuflețit aflând că suma strânsă de întreaga Comunitate, pe timp de un an de zile, s'a ridicat la mii de lei. Când roadele prezente ale lucrării de salvare a sufletelor pare întru câțva descurajatoare într'o Comunitate, este totuși o mare încurajare aflând că lucrarea laicilor din Diviziunea Europeană de Sud în anul 1938 a adus Comunităților 1.941 de suflete, și că în toată lumea, în aceeași perioadă de timp 12.402 suflete au fost câștigate prin eforturile credincioase ale lucrătorilor laici. Asemenea rapoarte nu ar fi fost cu putință, dacă nu ar fi existat raportarea personală cu credincioșii.

În Diviziunea Europeană de Sud, 66% din poporul nostru contribuie prin sistemul acesta de raportare. Procentul celor cari nu dau un raport regulat „la casa împăratului” este de 34%. Suntem încredințați că cea mai mare parte din acești frați vor descoperi că prin neraportarea celor ce lui Dumnezeu I-a bineplăcut să facă prin ei, primejduește atât interesele Comunității, cât și siguranța spiritualității lor. Apelăm călduros pentru conlucrarea în ajungerea procentului de sută la sută a acestei ramuri însemnate din lucrarea noastră.

H. B.

ATINGEREA ȘI MENTINEREA RAPORTARII SUTA LA SUTA

Zilele noastre sunt zilele argumentărilor. Sunt argumente privitoare la decretele legislative și la executarea lor. Oamenii își iau ore întregi spre a-și prezenta punctele lor de vedere, și dacă reușesc prin vreun mijloc oarecare să-și stabilească părerile lor, se consideră biruitori asupra chestiunii.

Ca Adventiști de Ziua Șaptea avem argumente de prezentat, — argumente în favoarea adevărului, întemeiate pe Biblie, Cuvântul viului Dumnezeu. Chiar dacă cineva se obosește luptând împotriva lor, ele stau încă, arătând lumii întregi prin împlinirea predicilor profetice, că temelja lor e mai mult decât omenească.

În timp ce lucrul acesta e adevărat cu privire la cuvântul scris și vorbit, mai avem și mărturia privitoare la puterea cuvântului în viața omenească. „Noi nu mărturisim despre Dumnezeu numai prin predicarea adevărului sau prin răspândire de literatură. Să ne aducem aminte că o viață de adevărat creștin este argumentul cel mai puternic care poate fi adus în favoarea creștinismului”. — „Mărturii”, Vol. II, p. 28. În lucrarea de salvare a sufletelor nimic nu este mai folositor decât o statornică viață creștină. Scriptura spune: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. Mat. 5, 16. Lumina trebuie să strălucească înaintea oameni-

lor, iar nu să fie ascunsă într'un colț. Dacă lucrurile stau așa, oamenii vor avea posibilitatea să vadă lucrările cele bune ale creștinilor.

Comunitatea este trupul lui Hristos. Ea a fost organizată pentru scopuri misionare. Activitatea misionară a membrilor Comunității trebuie să fie lumina care pătrunde întunerecul. Aceasta constituie roadele unei Comunități. Prin roadele lor îi vom cunoaște. De aceea Comunitatea trebuie să folosească adunarea lucrărilor misionare spre a se putea apăra față de lumea din afară.

Biserica Adventiștilor de Ziua Șaptea are un plan în armonie cu învățătura Bibliei pentru strângerea acestor lucrări. Este sistemul raportării. Aceste lucrări adunate și folosite de diferite ramuri ale Comunității prin diferite căi și mijloace atrage din timp în timp mirarea și admirația necredincioșilor asupra acestei mișcări. Ce pagubă pentru noi că nu avem o raportare desăvârșită.

Cea mai puternică predicare și cel mai puternic argument merg mână în mână. Una cere consacarea în salvarea de suflete, practicând creștinismul, cealaltă cere adunarea de rapoarte spre a fi folosite în câștigarea minții și inimii necredincioșilor. Fie ca noi să fim mai stăruitori în a trăi adevărul și mai credincioși în a raporta ceea ce am săvârșit.

Cum să atingem o raportare deplină

Există două lucruri principale spre a ajunge la măsura de sută la sută în privința raportării. Prima este ca fiecare membru al Comunității să fie angajat în vreo ramură oarecare de efort misionar, și al doilea trebuie să fie un sistem folositor pentru adunarea rapoartelor dela toți membrii.

Cu siguranță că noi nu ne putem aștepta să avem pe membri raportând până când nu fac și lucrare misionară. Fără îndoială că fiecare face câte ceva, dar pentru ca să avem membri cari să raporteze sută la sută e nevoie ca fiecare să fie un lucrător pentru Dumnezeu. Este cu puțință ca fiecare membru să facă ceva pentru Domnul, dar trebuie o plănuire îngrijită.

„Cei cari au supravegherea spirituală a Comunității ar trebui a

născoci căi și mijloace prin cari să se dea ocazie fiecărui membru al Comunității să facă ceva în lucrarea lui Dumnezeu. Prea deseori în trecut lucrul acesta nu a avut loc. Nu au fost găsite și aduse la îndeplinire planuri clare, prin cari să poată fi angajate în serviciu activ talentele tuturor. Numai puțini sunt cei cari își dau seama cât de mult s'a pierdut din cauza aceasta”. — „Mărturii”, Vol. IX, p. 116.

Sunt atât de multe căi de servire în organizația misionară a Comunității încât niciun conducător de Comunitate nu trebuie să rămână mulțumit până ce fiecare membru nu e angajat în vreo ramură oarecare de lucrare. Un asemenea procedeu cere o plănuire îngrijită și stăruință neîntreruptă din partea conducătorilor de Comunități, dar urmările vor răsplăti fiecă efort. Pentru lucrări ca lecturi biblice, adunări de familie, răspândire de literatură, lucrare de binefacere și Tabita, și multe alte ramuri cari mai pot fi amintite, se poate găsi loc pentru fiecare membru spre a se angaja în lucrare activă. Anumitele ramuri de lucrare ar trebui să provoace pe fiecare persoană, dându-le ocazii pentru desvoltarea deosebitelor talente.

Următoarea învățatură dată prin Spiritul Profeției, dacă va fi adusă la îndeplinire, va inspira pentru o mai mare activitate pe membrii noștri: „Cei cari s'au unit cu Domnul în legământul servirii sunt dator să se unească cu El în marea lucrare de salvare a sufletelor. Membrii Comunității să lucreze cu credincioșie în cursul săptămânii, iar în Sabat să-și spună experiențele. Adunarea va fi atunci ca o hrană la timpul ei, aducând tuturor celor de față o nouă viață și noi puteri”. — Idem, Vol. VII, p. 19.

„Fie ca toți să aibă ceva de făcut. Educați pe tineri să facă ce le este hotărât, și săptămână după săptămână să-și aducă rapoartele în timpul minutelor misionare, spunându-și experiențele, și ce succese au avut prin harul lui Hristos. Dacă ar fi aduse asemenea rapoarte de către lucrători consacrați, adunările misionare nu ar fi seci și plictisitoare. Ele ar fi pline de interes și nu ar fi lipsuri în vizitarea lor”. — Idem, Vol. VI, p. 436.

Odată angajați cu toți în activitate misionară, rămâne lucru principal ca fiecare să și raporteze. Oare va ezita cineva să raporteze? Cât de bucuroși suntem de rapoartele inspirate pe cari ni le-a dat Dumnezeu în Cuvântul Său sfânt! În primul capitol din Genesa găsim raportul lui Dumnezeu cu privire la creațiune. Cele patru Evanghelii sunt rapoartele celor auzite și văzute de Matei, Marcu, Luca și Ioan. Cei șaptezeci de apostoli au dat Domnului un raport la întoarcerea lor din călătoria misionară. Cartea Faptelor conține raportul lui Luca despre progresele primei Comunități. Biblia însăși este un mare raport al harului lui Dumnezeu cu fiii oamenilor.

Ingerii cari sunt martorii și ajutorii noștri, dau lui Dumnezeu raportul lucrării noastre cât și al lucrării lor. „Un raport este dus în cer de fiecare efort depus din partea noastră spre a împărtăși întunecul și a răspândi cunoștința lui Hristos. Indată ce fapta este spusă înaintea Tatălui, bucuria pătrunde prin toate oștirile cerului”. — „Faptele Apostolilor”, p. 154. Aceeași bucurie ar fi simțită de întreaga Comunitate, dacă membrii ar da raportul eforturilor în vestirea adevărului și altora.

Cum să se adune rapoartele

Cum putem aduna rapoartele lucrării săvârșite? Lucrul nu este greu dela cei ce vizitează școala de Sabat. Este un plan foarte bun pentru fiecare Instructor, ca la încheierea școlii de Sabat, să facă strângerea lucrării misionare din cursul săptămânii. Lucrătorii își raportează lucrarea pe rapoartele săptămânale, la coloana specificată de Instructor. Trebuie depusă o stăruință serioasă ca să putem angaja pe fiecare elev în vreo ramură oarecare de lucrare misionară, ca apoi să-și raporteze cu credincioșie lucrările.

O întrebare se poate pune și anume: cum să adunăm rapoarte dela elevii cari nu vizitează școala de Sabat. Noi am dori ca fiecare membru să fie și un elev al școlii de Sabat, dar în cele mai multe din Comunitățile noastre, sunt fără îndoială unii cari nu vizitează, și în anumite cazuri, sunt unii cari nu fac parte nici din secțiunea căminului. Numai vizitarea regulată a secretarului lucrării

misionare la acest fel de persoane îi poate face ca să-i să ia parte la lucrarea misionară și să le adune și rapoartele.

Un alt plan este împărțirea întregei Comunități în grupe mici, fiecare grupă cu un conducător, care va avea grijă ca fiecare din grupa lui să fie vizitat cel puțin odată pe trimestru. În vizitarea persoanelor cari nu vin la serviciile regulate, se accentuează planurile Comunității pentru lucrarea misionară, adunându-se în același timp și lucrarea săvârșită.

Dar oricari ar fi sistemele de strângere a rapoartelor misionare, se cere din partea conducătorilor misionari și lucrătorilor eforturi stăruitoare pentru dobândirea și menținerea unor membri cari să raporteze sută la sută. Vor fi de trebuință planuri îngrijite cari să fie aduse la îndeplinire cu credincioșie prin cari să se poată da tuturor membrilor ocazii ca să-și desvolte talentele în lucrarea Domnului.

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 3 Februarie, 1940

Subiect: Corespondența misionară.

Cu câțiva ani în urmă o soră din New England a scris unei persoane care primise o parte din literatura noastră. A urmat o altă scrisoare împreună cu mai multă literatură. Astăzi persoana căreia îi scria sora noastră este unul dintre credincioși și slujbași ai Comunității.

O fiică se ruga stăruitor pentru salvarea mamei ei dintr'un oraș îndepărtat. Multe din revistele și broșurile noastre au fost trimise mamei, dar fără răspuns. Atunci fiica zise: „Bine, pot să scriu scrisori și poate că vor fi cetite”. Săptămână după săptămână a fost trimisă o scrisoare cu un studiu biblic. Astăzi acea mamă se bucură de adevăr și eforturile stăruitoare ale unei fiice iubitoare au fost răsplătite din plin.

Este cu neputință să prețuim binele care rezultă chiar dintr'o scrisoare. Se poate ca chiar acum o inimă să fie mângăiată de o scrisoare trimisă de mama sau de tata, de fiu sau de fiică. Numai Dumnezeu cunoaște luptele cari au loc în inima omenească. Poți să vii în ajutorul fratelui sau sorei nemântuite pe calea unei scrisori. Poate că au trecut luni sau ani de când ai scris. De ce nu începi chiar de astăzi să ajungi la suflete prin mij-

locul pus la îndemână al corespondenței misionare?

Să se spună experiențe.
Luați rapoartele.

Sabatul dela 10 Februarie, 1940

Subiect: Experiențe misionare.

Istoria ne spune despre niște sălbatici cărora li se dase un cadran solar. Marea dorință a acestor neștiutori pentru a onora pe dătător, și să păstreze cadranul nevătămat, i-a condus să-i clădească un loc de acoperiș. Cu toate că intenția lor era bună, totuși și-au făcut darul nefolositor prin a-l ascunde de soare. La fel ca și ei, mulți creștini își ascund experiențele creștine în inimile lor, și rezultatul este o vieță creștină nerodnică și stearpă.

„Ori unde este vieță, este și creștere și desvoltare; în împărăția lui Dumnezeu este o continuă schimbare: luând și dând, primind și întorcând Domnului ce este al Său. Dumnezeu lucrează cu fiecare credincios adevărat, iar lumina și binecuvântările primite sunt date din nou lucrării în care se află lucrătorul. În felul acesta se mărește posibilitatea de primire.

Să se spună experiențe.
Luați rapoartele.

Sabatul dela 17 Februarie, 1940

Subiect: Eu trebuie să fiu acolo.

Într'o anumită parte din Europa trăia o femeie creștină sinceră. Când de prima dată a auzit solia cea minunată, inima ei fu atât de mișcată încât își zise: „Eu trebuie să fiu acolo!” Ea dori să găsească pe oamenii cari au o asemenea solie.

Într'o zi ceti o broșură care trata despre Noul Pământ și Noul Ierusalim în toată slava lor. Iarăși își zise: „Eu trebuie să fiu acolo!”

Apoi ceti despre revenirea în curând a Domnului Isus pe norii cerului, și zise soțului: „Eu trebuie să fiu acolo! Dar omule, cine ne va pregăti pe noi pentru aceasta, căci ni s'a spus că noi nu trebuie să cetim Biblia!”

Această sărmană femeie și soțul au început acum să caute în toate părțile și să întrebe pe oameni cum ar putea să se pregătească să întâmpine pe Isus. Au vizitat mai multe adunări religioase, căutând Adevărul. S'a întâmplat într'o zi ca să viziteze o adunare a Adventiștilor de Ziua Șaptea, ținută într'o săliță mică de țară. Deasupra amvonului stăteau atârname cuvintele: „Iată că El vine pe nori!”

„Bărbațe, spuse fericita femeie, am găsit acum pe oamenii cari ne vor ajuta a ne pregăti să întâmpinăm pe Isus. A Lui să fie toată slava!”

Mica adunare făcu o primire călduroasă acestor oameni fiind cu ei lecturi biblice. Ei au fost conduși pas cu pas în solie și au fost botezați. Botezul s'a făcut în taină, și într'un

timp al anului când a fost nevoie să se spargă ghiata de pe râu. Întâi a fost botezată femeia și apoi soțul. Când el ieși afară din apă, ea zise cu mare bucurie: „Bărbate, am făcut tot ce am știut spre a ne pregăti pentru revenirea lui Isus. Acum, prin ajutorul Său, să căutăm a rămâne pregătiți, vestind acest Adevăr și altora”.

Să se spună o experiență.

Luăți rapoartele.

Sabatul dela 24 Februarie, 1940

Subiect: Strângerea rapoartelor celor în lipsă.

Text misionar: Fapte 15, 2—4.

În eforturile noastre de a desvolta caractere creștine auzim deseori îndemnuri pentru umilire, și accentuăm mult asupra slăbiciunilor și defectelor cărnii omenești. Cu astfel de rezerve în minte, mulți cred că nu-și are locul raportarea eforturilor lor umile pentru Domnul și e mai bine să nu fie spuse. Și cu toate acestea trebuie să ne amintim și să recunoaștem o altă regulă a vieții și anume, că asemănarea naște asemănare, că ființele omenești sunt mari imitatori, că oricui îi place mai mult să aparțină unei organizații active care răspândește binecuvântare și mângâiere, și că în această mare mișcare misionară a unui popor unit, noutățile activității onora încurajează și pe alții la alte eforturi. Nu este nicio indo-

ială că readucerea la viață a lui Dorca în Iope, a fost mijlocul folosit de Dumnezeu pentru ca să i se poată raporta faptele ei cele bune și milosteniile ei de către Luca, pentru întărirea, încurajarea și inspirația oamenilor din toate veacurile și din toate țările ca să facă și ei așa cum a făcut și ea. Și cine ar putea să-și închipue numărul de fapte bune făcute atunci, începute de către o femeie sârmană a cărei inimă simțea cu cei întristați și descurațați, și ale cărei degete îndemănate erau mai lucrătoare decât limba ei? Dumnezeu a fost slăvit din cauza raportării faptelor ei bune.

Noi pierdem foarte mult din bucuria pe care am putea-o avea din serviciile noastre, prin neluarea în seamă a instrucțiunilor arătate clar în „Parabolele Domnului Isus”, pag. 299—300: „Bucuria noastră în Domnul și folosirea noastră în serviciul Său ar putea să fie mult mai mari dacă am povesti bunătatea Sa și lucrările Sale minunate în favoarea copiilor Săi”. Și în „Mărturii”, vol. 7, p. 19, cetim: „Fie ca membrii Comunității să lucreze cu credințioșie în cursul săptămânii, iar în Sabat să-și spună experiențele lor. Adunarea va fi atunci ca o hrană la timpul ei, aducând tuturor celor de față, o nouă viață și noi puteri”.

Să se spună o experiență încurajatoare.

Luăți rapoartele lucrării misionare săvârșită în ultima săptămână.

de ajutorul lor... Domnul mi-a arătat că mulți din cei sârmani, exilați din societate, trebuie să fie căutați de către lucrătorii societăților de binefacere ce activează în conlucrare cu cele divine, spre a restaura chipul moral al lui Dumnezeu în alții pentru care Hristos a plătit cu prețul sângelui Său”. — „Mărturii Speciale”, seria A, No. II, pag. 26.

Serviți-i cum i-ar servi părinții.

— „Creștinismul ar trebui să înlocuiască pe mame și pe tați, cum și căminul celor lepădați de societate”. — „Mărturii”, Vol. VI, pag. 282.

Îngrijirea pentru locuințe. —

„Cu ani în urmă mi s'a arătat că poporul lui Dumnezeu va fi încercat asupra acestui punct, adică ridicarea de clădiri pentru adăpostul celor lipsiți; vor fi mulți fără de locuință din cauza primirii adevărului. Opoziții și persecuții vor scoate pe mulți credincioși din casele lor, și este de datoria acelor cari au adăpost să deschidă ușile locuințelor lor acelor cari n'au. Am văzut de curând că Dumnezeu va încerca în mod special pe poporul Său direct în această privință...”

„Oare aceia cari sunt părtași ai harului Său, cari speră să fie moștenitori ai nemuririi, vor refuza sau vor dovedi chiar numai un simțământ de desgust în ce privește de a face loc în casele lor la cei fără cămin și lipsiți?” — Idem, Vol. II, p. 28.

Grija de cei orfani. — „Iată un câmp vast de activitate pentru toți acei cari vor să lucreze pentru Domnul în îngrijirea pentru acești copii și tineri, cari au fost lipsiți de sfatul plin de grijă al părinților și de influența necesară a unui cămin creștin”. „Cei cari au dragostea lui Dumnezeu, să deschidă inimile și locuințele lor pentru a primi pe acești copii. Nu este tocmai planul cel mai bun pentru a îngriji de copiii orfani și a-i adăposti în instituții mari. Dacă aceștia nu au rude în stare să îngrijească de ei, atunci membrii bisericii noastre ar trebui sau să adopte pe acești micuți și să-i primească în familia lor, sau să găsească adăpost potrivit pentru aceștia în alte familii. Acești copii sunt în mod special din acei asupra cărora veghiază Hristos, și neglijarea cărora însemnează o ofensă la adresa Sa. Orice fel de

Cercul Tabita

Responsabil: I. Reit

Programul pe luna Februarie

Chemați la conlucrare

Toți membrii Comunităților, atât cei bătrâni cât și cei tineri, pot fi membri în cercul Tabita. Întreaga Comunitate să fie unită în serviciul de binefacere. Este de dorit ca atât Cercul Misionar, cât și Cercul Misionarilor Voluntari Seniori și Juniori să fie în strânsă colaborare cu cercul lucrării de binefacere Tabita și cu toții să fie plini de fapte bune și creștinești.

Scopul lucrării

Advențiștii de Ziua a Șaptea nu au fost lăsați în neștiință sau în îndoială tocmai asupra regulilor legitime ale serviciului de lucrare creștină și de binefacere la care sunt chemați ca să activeze cu toții. Următoarele instrucțiuni cu privire la lucrarea de binefacere ne sunt date de Spiritul Profetiei:

Lucrarea de binefacere în do-

meniul spiritual și corporal. —

„Dumnezeu dorește ca copiii Săi să împartă binecuvântări în lume atât în lucrurile spirituale, cât și în cele corporale”. „Când vizitați pe prietenii și pe vecinii voștri, arătați interes atât în lucrarea de binefacere spirituală, cât și în cea temporală corporală”. — „Mărturii”, Vol. VI, pag. 274. 276.

Mai întâi nevoile fizice. —

„Mulți pot fi atrași numai printr'o lucrare desinteresată și plină de bunăvoință. Mai întâi trebuie să se ușureze lipsurile lor fizice. Când vor vedea dragostea noastră lipsită de orice egoism, atunci le va fi mai ușor să creadă în dragostea lui Isus”. — Idem, pag. 84.

Hrană, curățenie, îmbrăcăminte.

— „Lucrătorii trebuie să activeze cu dragoste, hrănind, curățind și îmbrăcând pe acei cari au nevoie

bine săvârșit față de aceștia în numele lui Isus, este privit de El ca făcut pentru persoana Sa". — Idem, Vol. VI, p. 282. 281.

Nevoia și nenorocirea. — „Dacă neglijăm cazurile nevoiașe și nenorocite cari ne sunt aduse la cunoștință, fără importanță de cine este vorba, atunci nu putem avea asigurată viața veșnică; pentrucă refuzând noi nu am răspuns la chemarea pe care ne-a făcut-o Dumnezeu... Acei cari nu-și deschid inimile lor față de cerințele și suferințele omenirii, aceia nu deschid inimile lor față de cerințele lui Dumnezeu, așa cum sunt arătate în primele patru porunci din decalog". — Idem, Vol. III, pag. 524.

Ingrijirea de cei orbi. — „Ingerii sunt trimiși să conducă pe copiii lui Dumnezeu cari, fizicește, sunt orbi. Ingerii păzesc pașii lor și îi scapă de mii de pericole pe care ei nu le știu, dar cari încon-

joară picioarele lor... Dumnezeu cere ca aceeași considerație care se dă văduvelor și celor orfani să se dea și celor orbi, cum și celor suferinzi din cauza infirmității lor fizice". — Idem, p. 516.

Îmbrăcăminte pentru cei nevoiași. — „In Iope era o femeie numită Dorca, ale cărei degete îndemănatoce erau mai active decât limba ei. Ea știa cine are nevoie de îmbrăcăminte bună, cine are nevoie de dragoste, și de bună voie ea luca în ambele direcții, pentru nevoile ambelor clase. Ea a fost de o așa mare valoare, încât, prin puterea lui Dumnezeu ea a fost rechemată din țara inamicului, pentru ca să rămână energică și degetele ei pricepute ca o binecuvântare pentru alții. Astfel de milă, de evlavie și credințioasă stăruitoare... se găsește prea rar; cu toate acestea, biserica nu poate să progreseze fără de raritatea aceasta". Idem, Vol. V, pag. 304.

nezeu și pentru lucrarea Sa. Acum este timpul când să urmărim lucrarea Spiritului Sfânt a căruia însărcinare este să ne descopere greșelile și să ne învețe cum să biruim, și cum să înfăptuim progresul.

Suntem descurajați din pricina neizbânzilor din trecut? Ne e teamă să continuăm lupta? Diavolul care ne șoptește că suntem prea slabi, că suntem ținuți încătușați, că păcatului nu-i poți rezista, este un mincinos. Satana este un dușman invins. Isus a condamnat păcatul în carne. El a sfârșit puterea sa hipnotică și magnetică. **Biruința Sa este pentru noi.** Ceea ce noi nu putem face în slăbiciunea cărnii noastre și în robia voinței noastre, Isus dorește să facă în noi. Noi avem nevoie de ajutorul lui Isus. El vrea să locuiască în inimile noastre. Aceasta nu este o simplă teorie, ci o realitate plină de viață, pe care trebuie s'o simțim în fiecare zi cu o credință tare.

Aceasta este experiența oferită și făgăduită tuturor celor din biserică Laodicea, atât predicatorilor cât și membrilor bisericii, cari se vor căi de păcatele lor și se vor strădui să înfrângă și să biruiască neglijențele lor și să urască lipsurile din caracterul lor pe cari și le scuză atât de mult,

socotindu-le drept trăsături ale personalității lor.

„DACA ESTE cineva în Hristos, ESTE o făptură nouă. Cele vechi s'au dus; iată că toate lucrurile s'au făcut noi". 2 Cor. 5, 17.

Dar, vai, cât de departe suntem de felul cum ar trebui să fim! Dar oare omul cel vechiu n'a avut a-desea până acum precădere asupra omului nou? Dar dacă noi îl dorim îndeajuns pentru a-l căuta mereu în fiecare zi din toate puterile noastre și suntem gata pentru orice sacrificiu, anul de har 1940 ne poate da experiența de care avem nevoie pentru a fi gata în ceasul judecării: prezența lui Isus în noi într-o plinătate din zi în zi mai mare. Păcatul și eul vor dispărea spre a face loc Regelui regilor, pe tronul inimii noastre.

„Cel ce v'a chemat este credincios, și va face lucrul acesta". 1 Tes. 5, 24.

În felul acesta anul 1940 va fi într'adevăr **ANUL DE HAR** pentru răscurpărații Domnului al căror nume va rămâne înscris în cartea vieții.

F. Charpiot

ANUNȚURI

Cine știe unde se află fratele Ioan Gall, membru al Comunității Cuza-Vodă (fost Olimp), este rugat să comunice pe adresa: Ștefan Albulescu, str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu, No. 116, București IV.

Facem cunoscut că după termenul de o lună dela data acestei publicații, Comunitatea va proceda conform Manualului Comunității, p. 98.

Caut un om pentru servit în curte. Prefer familist. A se adresa: **Nițu Tene**, Comuna Furculești, jud. Teleorman.

Vând o mașină de tricotaj. Marca Dubiet pe 6 și pe 6/5. Este folosită numai de 4 ani. A se adresa: **Niculae Gh. Ben**, str. Școalei No. 1, Comuna Licurici, jud. Teleorman.

Se caută lucrători tălpuitori cismari și reparatori buni. Eventual prefer și un asociat de branșă. Sabatul liber. Cei doritori se vor adresa în scris: **C. Mărculescu**, str. Crișan No. 9, București IV.